

Друштвени ранг геометра

Највећи закон и уједно и најтежи проблем скопчан с' великим напорима сваког родитеља, учитеља и наставника је успособљење младог бића за животну еизистенцију. Ниједна породица, ниједно друштво ни држава не желе неспособне и непродуктивне своје чланове, те зато брижљиво и негују све њихове индивидуалне способности. Сваки човек ступањем на позорницу живота носи своје природне способности, које се испољавају одмах по сазнању свога постојања. Још у раној младости јасно се запажа груписање истих врста — квалитета у бројно неједнаке гомиле. Прегруписавање бива непрекидно и неједнолико све до двадесетих година човекова живота. Тако добијемо друштвене групе — сталеже сврстане по природи посла у класу и ранг.

По заузимању свога одређеног места и положаја човек не престаје да се израђује. Напротив њему се дотле дате само формуле животи, отворени путеви, те је на њему да продужи и доврши изградњу своје особе. То је нормално животно правило. Заиста од тога правила у свим редовима људског друштва постоји извесна дивергенција, која долази са разних штетних извора. Али тај недостатак, та болна и жалосна истина најјаче се запажа код младог геометарског кадра. Тражећи прави узрок застоју, учмалости, неизрађености и помућености најелементарнијих и основних појмова код добре већине геометара многи би се преварио, када би рекао да то зло лежи у личности појединца, у његовој индоленцији. Не — и опет не, јер је тај узрок и превише јасно одређен, да га на овом месту могу слободно истаћи.

Полазећи од истине, да су ретки људи, који немају љубави према себи, који немају довољно самољубља, и који би пропустили дату zgodnu прилику, да се наоружају знањем и тиме од себе одгурну вечну таму и уздигну се у ред образованих људи. Јест, ретки су такви људи као год што су још ређе речене дате zgodne прилике, да којих геометар на новом премеру уопште не долази. Геометар на новом премеру не позна живота ван службе, он нема нузгредног занимања ни делања, он нема слободног времена; геометар не богати дух, нема животне вештине, те остаје нејак и слаб па је увек плен

људи незасићеног апетита. Осврнимо се на ону доста чувену крилатицу у виду наредбе: „Радно време на терену је од изласка до заласка сунца“. Дакле 14—10 h. теренског рада плус још минимум 2 h рада у бироу а то није једна бајка него стварност, која и данас има две љуте оштрице. Горња наредба још до данас није поништена једном противнаредбом и има живих примера да су геометри у прошлој теренској сезони осетили њену законску моћ. У томе увек се практиковало и практикује продужење канцелариског радног времена, које геометру одузме и последњу искру енергије — потпуно га дотуче. У најскорије се време десило, да геометар затражи законом припадајући годишњи одмор, кога жели искористити за спремање државног стручног испита, на које добије негативан одговор. Када пак све те и такове поређане чињенице стоје тако, онда је највећи грех невидљиво видети, а не запазити оно што свакоме очи боде и радити оно што се ради. Још је теже и несношљивије да наше тобожње, самозване, грлате вође и велики „пријатељи“ геометарског стаља са својим јаловим политичким правцем мрцваре и унижавају једну целу колону друштвене структуре. У очајавајућим моментима стотине и стотине младих и вредних геометара молећиво питају: када ће једном доћи час, да им се омогући слободан и несметан развој и да им се да законом признато право, класа и ранг!?

И з в е ш т а ј

Управног одбора Задруге геометара за штедњу и кредит с. о. ј. Земун—Београд, о стању и раду у пословној 1934 години поднет петој редовној годишњој скупштини 31 марта 1935.

Господо задругари,

Подносећи извештај на крају луструма — петогодишњег опстанка Задруге — редовној главној скупштини о стању и раду Задруге у пословној 1934 години, Управни одбор може да карактерише њезин општи напредак у том пословном периоду као знатан—готово двоструки пораст развоја, упоређујући га с ранијим лаганим напредовањем у појединим прошлим пословним годинама.